

PRISKA TAMÁS

falra véstem

rá majd egy hétre újra fölriadtam
mert ujjaid nemfogták ujjamat
és csüggeteg kezem csak hús vasat
szorongat egyre édes bódulatban

fürkészttem hosszan sápatag falat
nem fordult még a fény se kóborabban
telt holdról rám sa csillagok vadabban
nem űztek élőbbé árnyakat

a hosszú éj így lett párpercnyi ábránd
s lepördült mészhelyén levélnyi ábrán
alig derengő kedves arc nevet

gipsz-glettelt folt salétromos keret
között a jógrafit percegve szántván
tenyérenyi helyre véste versemet

O.B. Gyűjtő /BIII./196208 06/

/priska/

bevallomásom

„jóságos őr” ki őröd testemet
és kárörvendve felvered az álmod
csúnyát nemondjak -oly nehéz megállnom -
a vallomásomat azt lesheted

hallgatásom többször már vesztetem
okozta számtalan kihallgatásom
olvassa hangosan a hallgatásom
s rájön bizony ez egy nehéz eset

mert egyszerűbb ököllel ütlegelni
mint néma-kukkot jegyzőkönyvbe venni
még ön sem lehet olyan balgató

főszőrűrmesterúr nem vagyok konok
ön hogy kihallgat rá én csak hallgatók
s ki nem beszél nem néma hallgató

O.B. Gyűjtő /kisfogház/ 1962. Dec.

Salgótarján

tán többtucatnyi éve roskatag
toprongyos házaid bús utcásorján
odvas bazalt-goghíjakon botolván
tapodta lábam szénporos sarad

csinált csodákra csábulón tapadt
csodálkozó szemem a mádra vonván
nagy léptékeddel haldákon tiporván
zöldelve bujnak száz erkély alatt

– de rettegek siktádnak lesz-e fájront
kenyeredet szegni milyen szurony ront
s ha szádra ülnek pofádat felfujod

unokáink mért megkésve tudják
a vén-fejek könnyes szégyenből gyúrták
vöröskarancsra rossz csillagzatod

salgótarján 1966 március.